

Győr, 1944. március 19. Vasárnap.

Itt szoktuk mondani; történelmi időket é-
liük. Falszerűleg máskor is ut mondták az emberek is
isutau is ut fogják mondani. Ezt a mondatot épp úgy
eloptatta az emberiség néhány száz év alatt, mint ezt
a sóhajtatást; azok a régi jó idők! Az emberiség - nem

hiába egyes emberekől tevődik össze - hűi is szerte ma-
gát sajnáltatni. Ezek után elfogulatlanul megállapít-
hatjuk, hogy minden jelen idő: történelmi idő is minden
múlt idő: régi jó idő.

De mégis, a mi honunk igazán más. (Hogy
régibb is ezt mondták?) A történelmi hullámsáma, so-
ha is előtt ilyen rövid idő alatt, inkább kilyugyiseket
nem mutatott.

Itt tudtuk még tegnap ma mire vira-
duuk!

Röggel korán már 1/2 7 kor amiut öltözöm
valami 8 db. keszűschmicott vadász szöguldott el rivit-
va. Nem gondoltam semmi. Megszoktuk már elut a gé-
peket. Nyugodtan meggye le misére. Itt amiut fölének
a baras-hidra látom aú, hogy nagy döngéssel henyő-
talpas harkosik dübörögnek a Rt. István-útán. Na,
gondolom valami összehorlatva meunek a türenek, mint
a kocik szive a mi tapasztalásuk röld-barna fölt. Csak
mikor közelebb nek látom aú, hogy sükerohausisakok
látanak hi a korikból. Ezek németek! Enkhüztelenni
valahogy megretteuen ittöl a gondolatból. Itt akamak
nek itt? Kava meunek nek? Kégtelme sorokban jönnek
a kenyőtalpasok, is mint a villánu úgy szöguldauak

hörtük a motorhajtások. Rohantak is agashod-
nak körbe az orlopban. Körben német Vöbe-Wulfok dü-
bögnék el alacsonyán hűvön. Készen német tovább öhet,
nem német a vanulást, mert meztelen a mire. A
nőnek hőt maí van olyan, aki azt mondja megállnak
beülnék, anélkül hőtkeztetve, hogy minden hajtás, min-
den gépkezelésben hűvön van és éles hűvön. Körök maí tud-
ják is mit állnak meg beülnék. Azt, mert a kor-
mányzó is tegnap mezt aít itt Czörön a „Tudás”-al
hi Németországba is most a németek nem engedik haza,
addig, míg meg nem álltak beülnék.

Jövünk hi a mire. Még mindig jönnek
a németek. Még nélkül. A Lt. István-ut mezt maí ve-
gig állnak a hajtások. Jövök haza nem német tovább,
egyszer, mert nagyon rossz helyzetben vannak, másrészt
meg - mert igen éles vannak. Aztán hallgatjuk a rádi-
ót. 1/2 1 kor megszünteti az adást. Készen, Zalat ismétjük,
Lopron légvédelmi, de mi nem hajtunk meg csak légi-
védelmi nem. Aztán 3 kor folytatja a rádió az adást.

Délután megkezdték a repülői repülés idő
is hűvön mezt maí itt vannak - e még a németek.
Itt!! Lévelek, de utazásnak csak pihenőre, mert hajáltak,
meg ülték. Hisz ezek hajtások ott körülöttük is

arokkal is el veselődtek. Altalábau nem úgy viselkedtek, mint a megszállók. Hogy hi tudja?!

A történelem itt dübörög löttiük is ott dö-
vög a fejiük felett. Éressük, hogy minden pillanatra évszázadok múlva van, ma még az újságírás is történelem írás, ma mindenki ismeretlen nyomorú is halapáló sírral íri, hogy történiük valami, hogy fog történi valami, amitől minden más lesz, egészen más. Ma minden elödiükkel több joggal is hitelesbben mondhatjuk; történelmi időket éljük. Sajnos...

1944. március 20. Hétfő.

Itt van a város német hatónakkal. A póstái vasúton meg tudja? Itte még hol miessük ott. A Gárdonyi polgárit meg a bevis gimnáziumot is lefoglalták. Itt a Feske utca végében már fel is állították útegeiket, meg minden felé a város körül. Én csak itt a gyász-
opt, pontosságot, szervezettséget sodálom nekbe a németek-
ben. Itt ember azt gondolna, hogy arokban a sárguldoná-
sokban, amit azok a motorkeűkparos hirmökik végerek,
mies remmi él. Pedig már látja az ember, hogy van. Hogy
csak egyet eulítsék, az új, vagonozási beipalottá tetején
már német hatona áll itt. Boriantó is a bizonytalanság!
Nem tudja az ember mi is tulajdonképp, csak azt látja,

báimere meggy mindennél nevet, meg nevet. Ennek mái
ked megpróbáltás jellege leuui. Halakozz olyan feszültség van
a levegőben, hogy az ember jobb szeretné mái leuue valauui,
jó, vagy rossz, de mái történele valauui... Történetes is a bi-
romlytalauuág!

Az egész Czör diákrázának saphóján szü-
te tüntetően neureseti szállag van. Az új saphóuon is ott
huródik a réld szállag mellett, hiszen ma van a Thorneth
ünnep. Ma 50 esteudeje, hogy meghalt Thorneth hajos. Ünnep-
pályánk is volt. De most hála Isten neue kellett nekem be-
siluuen. Mintha csak fiogelüestető leuue is a mái meg) ne-
hiz napokban...

A városban mindenfeli motorkeűpáros
neuet hatonak száguldauak. Sok Teuuzótalpas motorke-
űpáros, városban is vizezőró hankosik, vhauciópók,
tanokok vhaognak végig a St. István uton, amit az
ablakból lustiuk délétől, mert a rádinal vagozok a To-
mnyval.

Az osztályban maogy ismeriük folytak ma.
Mindenké tud valauit, de mégsem tud seueit. Az ember-
ek hudoen nének ispmásra. És tehetetlen híváueriság-
gal fordulnak az elobozó neuet motorok uton. Se-
his nem tud seueit, olyan város, miut a megindult hanguzalog.

ő 1944. március 21. Kedd.

Kedves kis Naplóm a mai napot nem ma-
rom, hanem már szünetkört. Amíg a szünetke-
lnek csak a napok, hogy nem is itten rá veled beszéltem. Most
igaz hit nap távlatából már olyan messzinek és ismeretlen-
ségektől est a napot, hogy nem is igaz emlékezem rá. Valo-
sítom most az ember vagy igaz messze és a múltba, vagy
igaz élve a jövőbe. Közül nem szeretünk nézni. Csak a jelen
ései az ember és az, hogy most valami fesszül, s aztán
ha és a valami elpattanik valahit vagy valamit biztos a-
pponit...

Ána emlékszem, hogy este 7-re a ligóban hi-
készen voltunk. Az új nasszári elvárásokat ismételték a Da-
ki. Meghaptuk a ligós igazolványokat, amelyek mellett a-
latt is járhatunk, és az esetleg el nem kötött helyeken fellép-
hetünk, továbbá a ligó alatt körülfutó szüneteket lestoppol-
hatunk. Meghapta mindenki az ősi beosztását. A 4. órán
itt a sz. Imre-iskolában is vannak a helyettes parancsnokok.
Ez jó, hogy a ligó este ilyen közel, a nyugdíj szomszéd-
ban vannak. Itthon is nyugodtabban vannak miattam,
és én is viszont. Kíváncsi vagyok mind megkaptuk. Aztán 8 óra
közül már éppen jönnek a karok és is kora, mint a töb-
biek, mikor jön fel egy nő; a rádió megszakította az

adást. Tronival maquukhor wettük a kulserokat és jöttünk
ki az örmükre. Főm fagyszorodtuk a padláron a kapero-
ló-szekény körül vagy tízezer egészén 1/2 10-ig, míg a rádió
folytatta műsorát. Akkor hazajöttünk, megvárakoztunk, arután
megfektetés fájadtan lefeküdtünk. Errel leráult a mai nap,
de mi lesz holnap!?!² Mindig csak a holnapba kapaszkodunk
a múltból. Csak a holnapba, nem merünk messzebb nyúlni,...